

ПОЛА ГОУКІНЗ
ДІВЧИНА У ПОТЯГУ

Неймовірна екранізація від кінокомпанії «DreamWorks»! Неперевершена гра Емілі Блант та Ребекки Фергюсон! Читайте й довідайтеся, що залишилося за кадром!

Обережно, те, що промайне перед очима, може зашкодити вам! Головна героїня переконалася в цьому на власному досвіді. Щоранку Рейчел сідає у вагон і спостерігає з вікна за сніданком на терасі. Їй здається, що вона знає цю пару — навіть вигадала імена. Для неї вони ідеальне подружжя. Їхнє життя здається безмарним, на відміну від її власного. Та якось на веранді ідеального подружжя вона бачить щось приголомшливе. Лише декілька секунд, доки поїзд не зрушає з місця, але й цього достатньо — для Рейчел, але не для поліції!..

Напружений психологічний трилер. За перші місяці було продано 3 000 000 примірників. Права на видання книги придбали 44 країни світу. Роман порівнюють з творчістю Гічкока та романом Джилліан Флінн «Зникла».

«Дівчина у потягу» Пола Гоукінз — справді чудовий роман, який тримає в напруженні. Через нього я майже всю ніч не спав. Оповідачка — просто супер...

Стівен Кінг

ГОЛОВНА КІНОПРЕМ'ЄРА СЕЗОНУ!

СВІТОВИЙ БЕСТСЕЛЕР!

ТЕ, ЩО ТИ
ПОБАЧИШ,
ЗРОБИТЬ
ТОБІ
БОЛЯЧЕ

ДІВЧИНА У ПОТЯГУ

ПОЛА ГОУКІНЗ

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

ДРЕМВОРКС ПІКЧЕРЗ, АРТЕФАКТС ЕНТЕРТЕЙНМЕНТ ТА ІНТЕРФІЛЬМА ПРЕСЕНТОВУЮТЬ ПРЕСЕНТОВУЮТЬ ПОВІСЬ ПІСЬМА ПОЛА ГОУКІНЗ «ДІВЧИНА У ПОТЯГУ» ЕМІЛІ БЛАНТ РЕБЕКА ФЕРГЮСОН
ХЕЛП БЕННЕТ ДЖАСТІН ПЕРУ ЛІОК СЕВАНС СТОУСОН ДУХОВНА ЕДІТАР РАЙМРЕС ПІСЬМА КУДРІУ ХОУНІ КЕРРІ БАРДЕН ПОЛІШІЙ КОМПОЗИТОР ДЕНІС СТОМАН АЛЕКСАНДР ДЖОНІАНУ АРТІ
СЕРІАЛ ІШЕЛЬ ПЕТЕРСДІ ФІЛІП РОТІ КРИСІА ЛАМІКО МАККАСЕР АНДРІО ФАКТОРЕДІ ПІСЬМА КЕВІН ТОМЛІСОН ПІСЬМА ШЕРЛОТТА БРЮС КРИСТЕНСЕН ПІСЬМА СЕЛІВА КОСТАС
ПРОДЮСЕРИ МАРК ПОВАТТ, ДЖАРРЕД ПЕГОФФ СТРІМІНГ ПІСЬМА ПОЛА ГОУКІНЗ АНДРІО СЕВАНС ЕРН КРЕСІДА ВІТОРН РЕЖИСЕР ТЕМ ТЕЛПОР ПРЕСЕР ФІЛІМ
© 2016 STORYTELLER DISTRIBUTION CO., LLC

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-1533-7

9 786171 215337

Paula Hawkins

THE GIRL
ON THE TRAIN

A Novel

Пола Гоукінз

ДІВЧИНА У ПОТЯГУ

Роман

Переклад з англійської *Інни Паненко*

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)
Г74

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Hawkins P. The Girl on the Train : A Novel / Paula Hawkins. — London :
Doubleday, 2015. — 320 p.

Гоукінз П.

Г74 Дівчина у потягу : роман / Пола Гоукінз ; перекл. з англ.
І. Паненко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2016. — 320 с.

ISBN 978-617-12-1533-7 (укр.)

ISBN 978-08575-2231-3 (англ.)

Найочікуваніша екранізація! Дізнайтеся справжню історію, яка надих-
нула режисерів і продюсерів!

Рейчел щодня сідає на той самий потяг. Проїжджаючи повз затишні
приміські будиночки, вона щодня бачить подружню пару, яка снідає на ве-
ранді. Рейчел подобається спостерігати за ними, адже їхнє життя видається
їй більш радісним, ніж її власне. Але одного разу в цьому безтурботному раю,
яким вона уявляє оселю подружжя, жінку спіткає дещо приголомшливе.
У поліції Рейчел не повірять...

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)

ISBN 978-617-12-1533-7 (укр.)
ISBN 978-08575-2231-3 (англ.)

© Paula Hawkins Ltd, 2015
© Storyteller Distribution Co.,
LLC, обкладинка, 2016
© Nemiro Ltd, видання україн-
ською мовою, 2016
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», пере-
клад та художнє оформ-
лення, 2016

Цей твір є цілковитою вигадкою.
Будь-який збіг з реальними людьми чи подіями
є випадковим

Її поховали під білою берізкою, біля старої залізничної колії, і лише пірамідою з каменів позначено місце її поховання. Насправді це лише невеличка купка камінців. Я не хотіла привертати увагу до її могили, але й не можу залишити її без спогадів. Тепер вона знайде тут спокій, ніхто її не турбуватиме, а тишу порушуватимуть лише пісні птахів і гуркіт потягів.

Одна — задля смутку, дві — задля радощів, три — задля дівчини. Три — задля дівчини. Я застрягла на трьох. Не можу рахувати далі. Голова гуде від звуків, у роті в'язко від крові. Три — задля дівчини. Я чую гомін сорок, вони сміються, дражнять мене, хрипло гелґотять. Очікуй звістки. Сумної звістки. Тепер я бачу їх. Чорних на тлі блакитного неба. Не птахів. Щось інше. Щось наближається. До мене хтось звертається: «А зараз дивись. Подивись, до чого ти мене довела? Що ти змушуєш мене робити?»

Рейчел

П'ятниця, 5 липня 2013 року

Ранок

Біля залізничної колії лежить купка одежі. Щось блакитне — напевно, сорочка — з брудно-білим. Можливо, це простий мотлох, який вітром принесло з порослого чагарником берега річки. А можливо, це залишили залізничники, які працювали на цій ділянці колії, — вони тут часті гості. А можливо, взагалі щось інше. Мама завжди казала, що в мене надто жива уява. І Том так уважав. Нічого не можу із собою зробити: тільки-но побачу або якийсь непотріб, або брудну футболку чи один черевик — одразу ж починаю гадати, де другий. З якої ноги вони впали.

Потяг штовхається, лясає та зі скрипом знову починає рухатися, невеличка купка одежі зникає, а ми тягнемось далі, до Лондона, зі швидкістю жвавого бігуна. Деякі пасажири за моєю спиною роздратовано зітхають, але нічого не вдієш. Потяг о 8:04 з Ешбері до Юстона зі всіма зупинками може випробовувати терпіння навіть найзагартованішого пасажиря, який щодня їздить до міста на роботу. Подорож має тривати загалом сорок чотири хвилини, але таке трапляється дуже рідко: ця ділянка залізничних колій надто стара, зношена, тут безліч проблем із сигнальною системою та постійно ведуться якісь відновлювані роботи.

Потяг повзе; трясеться повз товарні склади та водонапірні вежі, мости, сараї, скромні будинки у вікторіанському стилі, задвірок яких виходить просто на колії.

Я, притиснувши лоба до вікна, дивлюся, як ці домівки проносяться повз, немов панорама у фільмі. Крім мене, такими їх ніхто не бачить; навіть їхні господарі ніколи

не дивляться на свою власність із цього боку. Двічі на день мені пропонується зазирнути у їхнє життя. Лише на мить. Коли бачиш незнайомих людей, які впевнено почуваються у власному домі, це чомусь заспокоює.

У когось дзеленчить телефон — недоречно жвава та оптимістична мелодія. Ніхто не поспішає відповідати, телефон усе дзеленчить. Я відчуваю, як сунуться мої попутники, шарудять газетами, знервовано стукають по клавіатурі своїх ноутбуків. Потяг крениться та повертає, уповільнюючись, коли наближається до червоного сигналу. Я намагаюсь не підводити очей, продовжую читати газету, яку мені впхнули на вокзалі, але слова застять очі, нічого цікавого я не бачу. Натомість із думки не йде та купка одежі, яку залишили біля залізничної колії.

Вечір

Я підношу до рота бляшанку й роблю ковток джину, задалегідь змішаного з тоніком. Шипучий, гострий на смак та прохолодний напій смакує нашою першою з Томом сумісною відпусткою: рибальським селищем на баскському узбережжі у 2005 році. Уранці ми перепливали відстань з кілометр до невеличкого острівця в затоці, кохалися на таємних, захищених від сторонніх очей пляжах, а вечорами сиділи в барі, потягували міцний, гіркуватий джин із тоніком, спостерігали, як на пляжі під час відпливів футболісти розігрують досить безладні матчі — по 25 гравців у кожній команді.

Роблю другий ковток, потім ще один; бляшанка вже порожня, але мене це не турбує — у пакеті біля ніг маю ще три. Сьогодні п'ятниця, тож мене не гризе сумління через те, що я пиячу просто в потягу. Хвала Господу, уже п'ятниця! Можна розважатися.

Нас очікують дивні вихідні — так нас переконують. Сяє сонечко, на небі ані хмаринки. У минулі часи ми б, напевно, поїхали до лісу Корлі на пікнік, прихопивши газети, і весь

день ніжилися б на ковдрі в сонячних променях, потягуючи вино. А коли б повернулися додому, запросили б на шашлики друзів або вирушили б до «Рози» посидіти на відкритій веранді пивного паба, впродовж дня обличчя наші почервоніли б від сонця та випитого алкоголю, а ввечері ми попленталися б додому під ручку й поснули просто на дивані.

Сліпуче сонце, безхмарне небо, немає з ким пограти, нічого робити. Жити так, як я живу на сьогодні, куди важче влітку, коли забагато денного світла і так мало темряви; коли всі гуляють, коли всі кричущо, настирливо щасливі. Це виснажує, людина погано відчувається, якщо не приєднується до загального щастя.

Попереду нескінченні вихідні, цілих сорок вісім пустих годин, які маю чимось наповнити. Я знову підношу бляшанку до рота, але жодної краплини не залишилося.

Понеділок, 8 липня 2013 року

Ранок

Яке полегшення — знову опинитися у потягу на 8:04! І річ не в тім, що я не можу дочекатися, коли дістануся Лондона та почнеться робочий тиждень — я не надто хочу взагалі бути в Лондоні. Хочу просто відкинутися на м'яке, продавлене велюрове сидіння, відчутти тепле сонечко, що струменить крізь вікно, мірний рух потяга, заспокійливий стукіт коліс. Краще бути тут, розглядати будинки вздовж залізничного полотна, ніж в іншому місці.

Десь на середині шляху пошкоджено сигнал. Мені здається, що він узагалі не працює, бо майже завжди він червоний; ми часто тут зупиняємось, іноді лише на кілька секунд, іноді на декілька хвилин. Якщо я влаштовуюсь у вагоні «Д» (як я зазвичай роблю) і потяг зупиняється на червоний сигнал (як зазвичай відбувається), мені відкривається чудовий краєвид на мій улюблений будиночок: номер п'ятнадцять.

Номер п'ятнадцять майже нічим не відрізняється від решти будинків уздовж залізничної колії: у вікторіанському стилі, суміжна із сусіднім домом стіна, два поверхи, вікна виходять на вузький доглянутий двір, який простягнувся метрів на шість до паркану, потім ще кілька метрів безхазяйної землі й далі — залізничні колії. Я знаю цей будинок як власні п'ять пальців. Кожну цеглину, колір фіранок у спальні нагорі (бежевий з темно-синім візерунком). Знаю, що фарба на рамі вікна у ванній кімнаті почала луштитися, а на даху праворуч бракує чотирьох черепиць.

Ще мені відомо, що теплими літніми вечорами мешканці цього будинку, Джейсон та Джесс, через засклені двері іноді виходять на імпровізовану терасу на даху кухні. Вони ідеальна «золота пара». У нього темно-золотаве волосся, кремезна статура. Він добрий, міцний мов кам'яна стіна. А ще він любить сміятися. Вона з тих крихітних жінок-пташок: бліда білявка-красуня з коротким волоссям. Худорлявої статури, якій саме личать такі зачіски, виразні вилиці, поцятковані ластовинням, витончене підборіддя.

Поки ми застрягли на червоному сигналі, я виглядаю цю пару. Джесс нерідко вранці на терасі, особливо влітку, смакує ранкову каву. Іноді, коли я бачу її, у мене таке відчуття, що вона теж мене бачить, мені здається, що вона дивиться на мене — саме тому мені кортить їй помахати рукою. Але я надто сором'язлива. Джейсона я бачу не так часто — він здебільшого на роботі. Але навіть коли їх немає на веранді, я уявляю, чим вони зараз займаються. Можливо, сьогодні в них обох вихідний, вона ще ніжиться в ліжку, поки він готує сніданок. Або вони разом вирушили на пробіжку — як зазвичай роблять такі пари. (Ми з Томом колись бігали разом у неділю: я трохи швидше, ніж зазвичай ходжу, він у півсили, тільки б бігти поруч.) А можливо, Джесс зараз нагорі, у вільній кімнаті, щось малює. Чи вони разом у душі, вона опирається руками на кахель, він обіймає її руками за стегна.

Вечір

Я відвернулася до вікна від решти пасажирів у вагоні, відкоркувала одну з пляшечок «Ченін Бланк», що купила на платформі в Юстоні. Напій зовсім теплий, але й такий згодиться. Наливаю трохи у пластиковий келих, закручую кришку на плящі й непомітно ховаю її в сумочку. Пиячити в потягу в понеділок неприпустимо, якщо ти не підтримуєш компанію. Я п'ю наодинці.

У потягу я бачу знайомі обличчя — із цими людьми я щотижня подорожую до Лондона та назад. Однак я не знаю, чи впізнають вони мене.

Вечір видався чарівний: теплий, але не надто спекотний, сонце повільно сідає за обрій, тіні стають довшими, і від променів сонця дерева виглядають золотавими. Потяг грочотить коліями, ми проносимося повз будинок Джейсона та Джесс — у вечірньому сонці вони промайнули, мов марево. Іноді, нечасто, я бачу цю пару, коли повертаюся додому. Якщо немає зустрічного потяга, якщо ми рухаємося досить повільно, то я можу краєм ока побачити їх на веранді. У іншому випадку — наприклад, як сьогодні — я лише собі їх уявляю. Джесс із келихом вина сидітиме на веранді, поклавши ноги на стіл. Джейсон стоятиме поряд, у неї за спиною, поклавши руки дружині на плечі. Я навіть можу уявити дотик його рук, таких заспокоювальних та надійних, відчуті їхню вагу. Іноді ловлю себе на тім, що намагаюся пригадати, коли востаннє в мене був фізичний контакт з іншою людиною. Хоча б обійми або щире потискання руки. І серце судомить.

Вівторок, 9 липня 2013 року

Ранок

Купка одягу, яку я помітила минулого тижня, досі там, біля колії. І виглядає він бруднішим і занапащенішим, ніж кілька

днів тому. Десь я читала, що з людини може зірвати одержу в разі зіткнення з потягом. І загибель під колесами поїзда не таке вже й незвичне явище. Як запевняють, від двохсот до трьохсот випадків за рік, тож принаймні один випадок за два дні. Не впевнена, скільки з таких смертей трапляється. Поки потяг повільно тягнувся повз, я прискіпливо вдивлялася у вікно, намагаючись побачити сліди крові. Жодного не розгледіла.

Потяг, як зазвичай, зупиняється на червоний сигнал. Я бачу Джесс, яка стоїть у внутрішньому дворіку, перед скляними дверима. Вбрана в яскраву сукню з малюнком, босоніж. Вона обертається через плече, у бік будинку. Певно, розмовляє з Джейсоном, який готує сніданок. Я не спускаю погляду з Джесс, з її будинку, а потяг потрохи просувається вперед. Не хочу дивитися на інші будинки, особливо на один із них, за чотири від Джейсонового, на той самий, який раніше належав мені.

Колись я цілих п'ять років мешкала на Бленгейм-роуд, 23, була блаженно щасливою та страшенно нікчемною. Зараз мені несила на нього дивитися. То був мій перший дім. Не батьківський дім, не орендована квартира разом з іншими студентами, а моя перша власна домівка. Не можу на неї дивитися. Ні, хочу не хочу, намагаюся не дивитися — можу й дивлюся. Щодня я наказую собі не дивитися й щодня дивлюся. Несила втриматися, навіть незважаючи на те, що дивитися немає на що. Однак усе, що я там бачу, завдає мені болю. Я так жваво пригадую, що відчувала, коли підвела очі й помітила, як зникли кремові полотняні фіранки з вікон спальні на другому поверсі, натомість з'явилося щось по-дитячому рожеве. Я й досі пам'ятаю біль, який відчула, коли побачила, як Анна поливає кущі троянди біля паркану, як натяглася футболка на випнутому животі, і я до крові прикусила губу.

Міцно заплющила очі, порахувала до десяти, п'ятнадцяти, двадцяти. Усе. Минулося. Нема на що дивитися. Ми прибуваємо на вокзал Вітні, потім знов рушаємо, потяг

набирає швидкості, коли передмістя розчиняється у брудному північному Лондоні, будиночки з терасами та верандами змінюють мости й порожні будівлі з розтросченими шибками. Що більше ми наближаємося до Юстона, то більше я занепокоєна. Тиск зростає, як усе минеться сьогодні? Перш ніж ми опиняємося в Юстоні, праворуч, метрів за п'ятсот, тягнеться занапашена низька бетонна будівля. На її стіні хтось намалював стрілу, яка вказувала на напис: «Кінець подорожі». Я розмірковую про купку одягу біля колії та відчуваю, як у горлі наростає клубок.

Вечір

Вечорами я сідаю в потяг о 17:56, він дещо повільніший за ранковий — подорож триває годину й одну хвилину, на цілих сім хвилин довше, ніж ранковий, і це зважаючи на те, що вечірній не стоїть на додаткових зупинках. Проте я не заперечую, бо так само як вранці я не поспішаю до Лондона, я не кваплюся й щовечора повертатися до Ешбері. І річ не тільки в тім, що це саме Ешбері, хоча містечко як таке доволі непогане, засноване в 1960-х роках, потім розрослося, мов пухлина, у самому серці Бакінгемшира. Нічим не гірше й не ліпше за десяток інших подібних містечок, у самому центрі безліч кав'ярень та крамниць із мобільними телефонами та філіями магазину спортивного та модного одягу «Ді-Джі Спортс», потім квартали передмістя, за ними країна численних кінотеатрів і продовольчих крамниць «Теско». Я мешкаю у красивому (доволі) та новому (доволі) кварталі, у куточку, де комерційне серце міста перетікає в житлове передмістя, але це не мій дім. Мій дім — будинок у вікторіанському стилі вздовж колії, співвласницею якого я є. В Ешбері житло мені не належить, я навіть не орендар — просто мешканка в невеличкій двоповерховій квартирі з двома спальнями, яка належить миролюбній та лагідній Кеті — не знаю, чи колись зможу їй віддячити.

Ми з Кеті товаришували в університеті. Щоправда, ніколи близькими подругами не були. Коли я вчилася на першому курсі, вона мешкала в кімнаті навпроти, ми разом відвідували той самий курс, тому цілком природно, що протягом перших страхітливих тижнів ми заприятелювали, доки познайомилися з тими, з ким у нас було більше спільного. Після першого курсу ми рідко зустрічалися, після навчання наші шляхи взагалі розійшлися, зустрічалися лише час від часу на чиемусь весіллі. Але, коли в мене так склалося, у неї виявилася вільна кімната й пропозиція видалася слушною. Я була настільки впевнена, що переїду до неї лише на кілька місяців, щонайбільше на півроку, іншого виходу я не бачила. Я ніколи не жила сама: від батьків переїхала до гуртожитку, потім мешкала з Томом. Думка жити наодинці мене бентежила, тому я погодилася. Минуло майже два роки.

Мешкати разом не дуже жахливо, Кеті — приємна людина, але надто прагне всіх у цьому переконати. Вона наполягає на тому, щоб усі помітили її тактовність і вишуканість. Її любов'язність величезна, це визначна риса її характеру, тому їй конче потрібно визнання оточуючих, неодноразово, майже щодня, а це дещо виснажує. Але все не надто погано, можна зустріти у співмешканців і більш кепські риси. Ні, у моїй новій (хоча минуло вже цілих два роки) ситуації найбільше мене непокоїть не Кеті, навіть не Ешбері. Найбільше непокоїть втрата контролю. У квартирі Кеті я відчуваю себе гостею в усіх проявах. Відчуваю це в кухні, де в нас виникає штовханина через брак місця під час приготування вечері. Відчуваю, коли сиджу поряд з нею на дивані, а пульт керування вона завжди міцно тримає в руці. Єдине місце, де я відчуваю себе вдома, — невеличка спальня, де втиснулися лише здвоєне ліжко та письмовий стіл і через тисняву важко пересуватися. Хоча кімната доволі затишна, перебувати там не надто приємно, тому я затримуюсь у вітальні або за кухонним столом, без сил та не в змозі винайти собі місце. Я втратила контроль над усім, навіть над власними думками.

Середа, 10 липня 2013 року

Ранок

Спека наростає. Лише о пів на дев'яту, а день уже задушливий, повітря важке, вологе. Я б віддала перевагу грозі, але небо зухвало безхмарне, бліде, блакитне. Витираю піт, що виступив на верхній губі. На жаль, я не купила пляшку води.

Сьогодні вранці я не бачу ані Джесс, ані Джейсона, й прикри відчуття загострюються. Знаю, що це дурість. Я прискіплю оглядаю будинок, але нічого не видно. Фіранки на вікнах першого поверху розсунуті, але скляні двері на подвір'я зачинені, сонячне світло відбивається від скла. Двері нагорі, що ведуть на веранду, теж зачинені. Напевно, Джейсон на роботі. Мені здається, він лікар, можливо, працює на одну з тих закордонних організацій. Він постійно напоготові, спакована валіза нагорі шафи; чи то землетрус, чи то цунамі в Азії — він кидає все, хапає валізу та за лічені години вже в аеропорту Гітроу, готовий летіти, рятувати життя людей.

Джесс, зважаючи на зухвалі написи на одязі, кеди фірми «Конверс», вроду та манеру триматися, працює в індустрії моди. Або займається музикою, або рекламою — можливо, вона стиліст чи фотограф. До того ж непогано малює — має певні здібності. Тепер я бачу її у горішній кімнаті для гостей, реве музика, вікна відчинені, у руках вона тримає пензель, біля стіни — величезне полотно. Вона працюватиме до опівночі; Джейсону відомо, що краще її не турбувати, коли вона пише картини.

Певна річ, насправді я не бачу її. Достеменно не знаю, чи вміє вона малювати, чи гарно Джейсон сміється, чи гарні у Джесс вилиці. З такої відстані розгледіти худорляву статуру неможливо, і сміху Джейсона я ніколи не чула. Жодного разу не бачила їх зблизька. Коли мешкала в домі за чотири будинки від їхнього, вони там ще не жили. Вони тут оселилися вже після того, як я звідти поїхала два роки тому. І мені невідомо, коли саме. Мені здається, я почала помічати

їх десь рік тому, і, врешті-решт, сплинули місяці й вони стали для мене чимось важливим.

І їхні імена мені невідомі, тож я мала сама їх назвати. Джейсон — бо він вродливий тією вродою, притаманною акторам британських фільмів, не такий, як Джонні Депп або Бред Пітт, а скоріше, як Колін Ферт або Джейсон Айзекс. А Джесс — лише співзвучно із Джейсоном. До того ж це ім'я їй личить. Таке саме красиве та безтурботне, як вона. Вони пасують одне одному, зліплені з одного тіста. І одразу видно, які вони щасливі. Вони такі самі щасливі, як колись була я. Вони — то ми з Томом п'ять років тому. Вони — те, що я втратила. Те, чим я завжди мріяла бути.

Вечір

Моя сорочка незручно вузька, на грудях плями від вишневих кісточок, гудзики ледь не відриваються, під пахвами вологі, липкі кола. Очі та горло сверблять. Сьогодні ввечері я не надто прагну, щоб потяг плентався довше, хочу скоріше опинитися вдома, роздягнутися, встати під душ і залишатися там, де мене ніхто не бачить.

Дивлюсь на чоловіка навпроти. Він мій одноліток, років із тридцять п'ять, із темним волоссям, посивілим на скронях. Бліда шкіра. На ньому костюм, але піджак він скинув та повісив на сидіння поруч із собою. Перед ним відкритий тоненький сучасний ноутбук. Друкує він повільно. На правому зап'ясті срібний годинник із великим циферблатом — виглядає дорого, мабуть, фірми «Брейтлінг». Чоловік задумливо поживує внутрішню поверхню щоки. Певно, нервується. Або глибоко замислився. Друкує важливе повідомлення якомусь колезі в нью-йоркському офісі або ретельно добирає слова для останнього, прощального листа своїй дівчині. Несподівано він підводить очі, наші погляди зустрічаються; він оглядає спершу мене, потім пляшку вина на столі переді мною. І відводить очі. Лише завдяки його стиснутим губам можна здогадатися про його огиду. Він вважає мене огидною.

Я зовсім не схожа на ту дівчину, якою була раніше. Більше я не викликаю бажання, у певному сенсі я збиваю з пантелику. І річ не в тім, що я поглаждала, чи в тім, що мое обличчя набрякло через пияцтво та брак сну. Здається, люди бачать, що я щось утратила, це написано в мене на обличчі, помітно в манері триматися, рухатися.

Якось увечері минулого тижня я вийшла з кімнати принести склянку води й підслухала розмову Кеті з Демієном, її приятелем, що сиділи у вітальні. Я зупинилася на порозі та прислухалася.

— Вона дуже самотня, — говорила Кеті, — я по-справжньому через неї непокоюся. Вона постійно сама — її самотність ніхто не розрадить. — А потім вона додала: — У тебе немає якогось приятеля з роботи? Або з регбі-клубу?

А Демієн відповів:

— Для Рейчел? Не сміши мене, Кеті! Не впевнений, що в мене є такі знайомі відчайдухи.

Четвер, 11 липня 2013 року

Ранок

Я мацаю пластир у себе на пальці. Вологий, намок, коли я мила сьогодні вранці філіжанку з-під кави. Пластир здається брудним, вологим і холодним, хоча ще зранку був чистим. Не хочу його відривати, бо надто глибокий поріз. Кеті вдома не було, коли я повернулася, тому я пішла до бару, де продають спиртне із собою, та придбала дві пляшки вина. Випила першу, а потім, скориставшись тим, що Кеті немає вдома, вирішила приготувати собі біфштекс та салат із зеленню і соусом із червоної цибулі. Здорова, корисна їжа. Напевно, я пішла до ванної кімнати, щоб там прибрати, а потім повернулася й трохи задрімала, зовсім забувши про свої наміри, тому що прокинулася я десь о десятій і почула розмову Кеті та Демієна: він ображався, дивувався, як я насмілилася залишити кухню в такому

жалюгідному стані. Кеті пішла нагору, до мене в спальню, тихенько постукала у двері, трохи прочинила. Просунула голову, поцікавилася, як я почуваюся. Я вибачилася, хоча й не знала достеменно, за що вибачаюся. Вона відповіла, що нічого страшного, але чи не проти я прибрати за собою? На дошці для нарізання плями крові, вся кухня смердить сирим м'ясом, біфштекс досі лежить на кухонному столі, аж посірів. Демієн навіть не привітався, лише похитав головою, коли мене побачив, і пішов нагору, до спальні Кеті.

Коли обидва полягали спати, пригадала, що другу пляшку я не відкорковувала, тому відкрила її. Сіла на диван, дивилася телевизор, прикрутивши звук так, щоб вони не чули. Навіть не пам'ятаю, що дивилася, але водночас відчувала себе самотньою, чи щасливою, чи ще якоюсь, бо дуже хотіла з кимось побалакати. Певно, мені настільки кортіло з кимось поговорити, а зателефонувати було нікому — за винятком Тома.

І зараз Том є єдиною людиною, з якою я волю спілкуватися. Журнал дзвінків у моєму телефоні свідчить про те, що я телефонувала йому чотири рази: 11:02, 11:12, 11:54, 12:09. Судячи з тривалості дзвінків, я залишила два повідомлення. Але я пам'ятаю, як залишила тільки перше; гадаю, я просила його мені зателефонувати. Напевно, усе, що я наговорила в обох повідомленнях, не так уже погано.

Потяг здригнувся, зупиняючись на червоний сигнал. Я підводжу голову. Джесс сидить у дворі, п'є каву. Її ноги лежать на столі, голову вона відкинула, ніжиться в сонячних променях. За її спиною я бачу тінь, хтось рухається: Джейсон. Мені кортить на нього подивитися, поглянути на його вродливе обличчя. Хочу, щоб він теж вийшов на вулицю, встав за її спиною, як він робить зазвичай, поцілував у потилицю.

Він не виходить, її голова падає на груди. Якись дивні в неї сьогодні рухи: вона здається більш важкою, пригніченою. Мені хочеться, щоб Джейсон вийшов до дружини, але потяг штовхає вперед, а Джейсона ніде не видно. Джесс сама.

А зараз, навіть попри небажання, я дивлюсь прямо на свій будинок і не можу очей відвести. Скляні двері надвір відчинені, сонячне світло струменить на кухню. Не можу сказати впевнено, насправді не можу, чи то побачила на власні очі, чи то мені примарилося, — але вона там, біля зливальні, мис посуд? А на дитячому стільці, за столом, сидить маленька дівчинка?

Я заплющую очі, дозволяю темряві поглинути себе, доки відчуття смутку не перетвориться на щось більш болюче: спогади. Я не тільки просила його мені зателефонувати. Зараз я пригадую, що плакала. Зізналася йому, що досі його кохаю і завжди кохала. «Томе, благаю, будь ласка, мені потрібно з тобою поговорити. Мені тебе бракує». Ні, ні, ні, ні, ні, ні, ні.

Я маю це визнати, немає сенсу від цього відмахуватися. Цілий день не знайду собі місця, воно накочуватиме хвилями — сильніше, потім слабше, знов сильніше, потім слабше, живіт крутить від сорому, обличчя червоніє, я міцно заплющую очі, немов можу примусити увесь цей біль зникнути. І цілий день я стану себе запевняти: це не найжахливіше, що могло статися, чи не так? Це не найжахливіший мій учинок. Я ж не впала на вулиці, не нагримала на незнайомця. Я не принизила власного чоловіка влітку на пікніку, викрикуючи образи на адресу дружини одного з його приятелів. І ми не звелися битися дома вночі, і я не бігла за ним з ключкою для гольфа, відбиваючи шматки штукатурки в коридорі, куди виходять двері спальні. Я не повернулася на роботу після тригодинної перерви, похитуючись, коли всі на тебе дивляться, а Мартин Майлз підхоплює під руку: «Мені здається, Рейчел, що тобі слід піти додому». Колись я прочитала книжку, яку написала жінка, в минулому — алкогोलічка, де вона зобразила, як займалася оральним сексом з двома чоловіками, із якими вона щойно познайомилася в ресторані на одній із багатолюдних центральних вулиць Лондона. Прочитала це та подумала: «Я ще не надто низько скотилася». Це вже поза межами.

Про автора

Пола Гоукінз п'ятнадцять років присвятила журналістиці, перш ніж почати писати художні твори.

Народилася й виросла в Зимбабве, 1989 року переїхала до Лондона, відтоді мешкає саме там. «Дівчина у потягу» — її перший трилер.

Зміст

Рейчел	11	Меган	101
П'ятниця, 5 липня 2013 року.....	11	Четвер, 7 березня 2013 року.....	101
Понеділок, 8 липня 2013 року.....	13	П'ятниця, 8 березня 2013 року.....	103
Вівторок, 9 липня 2013 року.....	15	Рейчел	104
Середа, 10 липня 2013 року.....	19	П'ятниця, 19 липня 2013 року.....	104
Четвер, 11 липня 2013 року.....	21	Субота, 20 липня 2013 року.....	109
Меган	26	Анна	116
Середа, 16 травня 2012 року.....	26	Субота, 20 липня 2013 року.....	116
Вівторок, 14 серпня 2012 року.....	28	Рейчел	119
Четвер, 16 серпня 2012 року.....	30	Неділя, 21 липня 2013 року.....	119
Четвер, 20 вересня 2012 року.....	31	Понеділок, 22 липня 2013 року.....	135
Вівторок, 25 вересня 2012 року.....	34	Меган	138
Рейчел	37	Четвер, 21 березня 2013 року.....	138
П'ятниця, 12 липня 2013 року.....	37	Рейчел	141
Субота, 13 липня 2013 року.....	45	Понеділок, 22 липня 2013 року.....	141
Неділя, 14 липня 2013 року.....	48	Анна	144
Меган	53	Понеділок, 22 липня 2013 року.....	144
Вівторок, 2 жовтня 2012 року.....	53	Рейчел	146
Субота, 13 жовтня 2012 року.....	56	Вівторок, 23 липня 2013 року.....	146
Рейчел	59	Середа, 24 липня 2013 року.....	150
Понеділок, 15 липня 2013 року.....	59	П'ятниця, 26 липня 2013 року.....	152
Меган	63	Понеділок, 29 липня 2013 року.....	157
Четвер, 10 січня 2013 року.....	63	Четвер, 1 серпня 2013 року.....	163
П'ятниця, 8 лютого 2013 року.....	67	Меган	167
Рейчел	70	Четвер, 13 червня 2013 року.....	167
Вівторок, 16 липня 2013 року.....	70	Рейчел	176
Середа, 17 липня 2013 року.....	75	Субота, 3 серпня 2013 року.....	176
Четвер, 18 липня 2013 року.....	95		

Анна	181	Анна	261
Субота, 3 серпня 2013 року.....	181	Субота, 17 серпня 2013 року.....	261
Рейчел	182	Неділя, 18 серпня 2013 року.....	267
Неділя, 4 серпня 2013 року.....	182	Рейчел	268
Вівторок, 6 серпня 2013 року.....	190	Неділя, 18 серпня 2013 року.....	268
Середа, 7 серпня 2013 року.....	196	Анна	270
Анна	199	Неділя, 18 серпня 2013 року.....	270
Середа, 7 серпня 2013 року.....	199	Рейчел	271
Рейчел	202	Неділя, 18 серпня 2013 року.....	271
Середа, 7 серпня 2013 року.....	202	Анна	272
Четвер, 8 серпня 2013 року.....	208	Неділя, 18 серпня 2013 року.....	272
П'ятниця, 9 серпня 2013 року.....	209	Меган	278
Меган	212	П'ятниця, 12 липня 2013 року.....	278
Четвер, 20 червня 2013 року.....	212	Субота, 13 липня 2013 року.....	281
Рейчел	217	Рейчел	289
Субота, 10 серпня 2013 року.....	217	Неділя, 18 серпня 2013 року.....	289
Анна	220	Меган	296
Субота, 10 серпня 2013 року.....	220	Субота, 13 липня 2013 року.....	296
Рейчел	221	Рейчел	299
Понеділок, 12 серпня 2013 року.....	221	Неділя, 18 серпня 2013 року.....	299
Вівторок, 13 серпня 2013 року.....	225	Анна	305
Анна	231	Неділя, 18 серпня 2013 року.....	305
Вівторок, 13 серпня 2013 року.....	231	Рейчел	307
Середа, 14 серпня 2013 року.....	235	Неділя, 18 серпня 2013 року.....	307
Рейчел	243	Вівторок, 10 вересня 2013 року.....	310
Четвер, 15 серпня 2013 року.....	243		
П'ятниця, 16 серпня 2013 року.....	251	Про автора	316
Субота, 17 серпня 2013 року.....	257		
Неділя, 18 серпня 2013 року.....	259		

Літературно-художнє видання

ГОУКІНЗ Пола
Дівчина у потягу
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *Т. М. Куксова*
Відповідальний за випуск *М. І. Коміна*
Редактор *Р. С. Хворостяна*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректори *М. М. Бірченко, В. М. Немашкало*

Підписано до друку 09.08.2016. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 11 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

1. Бахмут (Артемівський, вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MARY», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Паланна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Сінякова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сіль», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Mirada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Вопак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Режордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Ізюм, пл. Джона Ленона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Маліновського, 12-А (ТРЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, просп. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (Д «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердловська, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватуліна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лимон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмакова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Ротачівців, 15, (0332) 235-50-12
36. Львів, вул. Горолицька, 179 (ТЦ «Скрина», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Слизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубіників, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новоомошківськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Тополянська), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
52. Попасна, вул. Жовтнева, 50, (054) 600-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селдове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинк пошту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перла, 3 (ТЦ «Новус», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Миняйська, 16-Г (ТЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті»), (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-В (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сіль», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Голлова, 10, (0372) 58-72-44
71. Шоста, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

Надсилається безплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua